

Yaşam Heybemden 31

– KENAN KOÇ · 11 Mart 2016

**** Canım...Birtanem... Şekerim... Güzelim.. Dostum.. Tatlım... Aşkım... gibi hitaplar ağızlarda sakız !!!
Çoğu yalan dolan. Sanırsınız nerede ise herkez böyle.. Kelimeler enflasyonda yazık.. Hep rol işte.

**** Bu ne dert , bu ne kasvet.. Dağlar bile devriliyor bir bir... Yesilleri sarıya dönüyor ovaların.. Kuruyor yatakları nehirlerin. Gazellere savrulmaktayız yitirilen günlerde..

****Yavaş yavaş kaybolmakta karanlığı gölgelerin. Ortaya çıkmakta bir bir gecenin koynundaki saklı kentler. Aydınlığa tutunmakta sarmaşıklar ve yıkanmakta gün ışığında günahlar.

****Birgün kırılır yalnızlıklar, olma umutsuz. Çıkar her insan geldiğinde zamanı , bir merdiven basamaklarından gökyüzünün maviliklerine ve bulutlar örter perdelerini. Dinlenir uğultusu rüzgarın kutsal ninnisi gibi. Gezer fısıltılarda seyrederek ruhu nice şehirleri.

**** Denizlerden doğdu güneş... Ve erişilince akşamın vakitlerine ağlayarak vedalaşıldı kanlaştıran yüreklerde. Yıldızlar çıktı gökyüzünde. Oysa umarsız düşüncelerdi batıran güneşi. Hadi yönel şimdi kıbleye alnın secdeye , ölümler yaklaşırken sessizce.

****Hani yok mu şu kuşların uçuşlarına imrenmek. Onlar bulutlarına kanat çırpmakta oysa... Kapının kilidini açamamışken ne bu heves, kalmışken hayata bir nefes.

****Bir adım kalmış yorgun ayaklarımda varmak için sona. Hadi yardım edin taşıyın veya vurun gelsin sonum.

****Kıyısında gibiyiz uçsuz bucaksız bir yarın. Toprak kayacak gibi altından ayaklarımızın. Alma beni derinlerdeki koynuna; sevinmesinler boylu boyunca ne olursun.

**** Uzanamazdı çocuk ; anne, babasının boynuna ne kadar istese de. Bir başka okşarlar, kokları saçlarını çocuğun. Sevgiyle , üstüne titreyerek, koruyarak büyüttüler.. Gelişti, uzadı boyu geçti anne babayı.Hadi artık sıra sende evlat.. Sarıl güçlü kollarınla onlara, kokla, sev ve koru işte.. Hep bir uzanabilsem derdin ya ; işte tam vakti be...

**** Sevinçlere uyansa şehrimin ara sokakları bile her sabahlarda. Aglamasa çocuklar karinlari tokça ve analar babalar ağlasmasalar kurşun seslerinde. Her şehir yeni baştan yasanircasına. Kardeş olsa gözlerimiz öyle baksak geleceğe..

**** Kimbilir nerelerde kalır yurekler. Ne fırtınalar, karman çorbanlıklar yüklenmiştir. Herkes kendi yürüyüşlerinde tüketirken yaşamın nefeslerini.Yavaş yavaş kaybolur tuvalin renkleri.. Hep kendi ellerimizin hüneri.